

[Ole Hovmand.]

ikke er særlig konsekvent fra forslagsstillernes side. Der ligger også en ligestilling af mænd og kvinder, selv om et ægtepar skulle komme på pension efter disse regler. Men dermed er det positive også sagt. Forslaget byder denne gruppe af medborgere umenneskelige forhold at eksistere under, fordi man ikke levner dem en jordisk chance for at komme tilbage til arbejde. De er henvist til at leve under denne pensionsform for livstid.

Vi burde afskaffe arbejdsløsheden i stedet for på denne måde at camouflere den ved at førtidspensionere folk på grund af erhvervsudygtighed, der er opstået, fordi vi ikke har ført en politik, der kunne skaffe flere i arbejde. De, der reelt er arbejdsudygtige, må samfundet støtte, men vi bør ikke lovgive på en sådan måde, at vi indfører et helt nyt begreb, der hedder »erhvervsudygtighed på grund af den førte politik«. Hvis vi virkelig skal løse problemet, er dette at køre den forkerte vej rundt. Så får vi aldrig mulighed for eller råd til at genopbygge erhvervene, som skulle tilbyde disse mennesker arbejde, de kan klare. Ved at forlange fuld arbejdsindsats af en mand til fuld tariffmæssig løn og tilhørende krav fra arbejdsgiveren for at han kan komme i arbejde, dømmes man ham til evig pension.

Jeg håber, at det må gå op for den del af befolkningen, som normalt tilslutter sig arbejderpartierne, at denne fremgangsmåde er umenneskelig over for dem, der kunne blive sociale tabere, for de tvinges faktisk til at blive det for at camouflere den politik og dens resultater, der har været ført over for erhvervslivet og dets aktive udøvere i Danmark.

Fremskridtspartiet vil altså gå imod dette beslutningsforslag.

Glistrup (FP):

Da fremskridtsforåret i 1973 brusede ud over landets forsamlingshuse og hotelmødesale, så løftedes lofterne bestandigt og overalt af to lighedskrav: ens dyrtidsregulering, ens folkepension. Da vi så i vinteren 1974 begyndte det sure slid herinde for at få det gennemført, så pressede vi jo på af al vor styrke vedrørende begge disse sider.

Dyrtidsportionerne var det, der blev klaret først. Nok førte den tilsyneladende afgørende debat i november 1974 til, at man tilsyneladende ikke kunne forstå, at tjenestemænd skal

have samme dyrtidsregulering som andre, men så kom der kort efter en valgkamp. Den belærte nok så godt de partier, der havde været imod den ensartede behandling, om, at sådan skulle det ikke være, og straks efter valget stemte bl. a. partiet venstre, der havde været vor argeste modstander, for de ens dyrtidsportioner.

Nu gentager historien sig så jo. Efter at vi er blevet tromlet ned af partiet venstre 3-4 gange i træk vedrørende den ensartede folkepension, så har man nu igen været ude i en valgkamp. Valgkampe gør tilsyneladende godt for venstre, for nu har man altså i den valgkamp, man har været igennem, lært det med den ensartede folkepension, og det skal venstre bestemt ikke klandres for, tværtimod skal venstre først og fremmest have en hjertelig tak for det. Det må være således, at dette retfærdighedskrav bliver gennemført.

Så kan man selvfølgelig i glæden finde den malurt, at venstre fører sig frem på den ydmyge, jeg var lige ved at sige uværdige, måde, at man ikke kan forme sine tanker i egne forslag, men absolut skal rende i skørterne på den socialdemokratiske regering og socialministeren og bede hende om at få lov til at formulere venstres tanker. På et så centralt punkt kunne man fremsætte et lovforslag i stedet for bare at gå ind for et forslag til folketingsbeslutning. Men selve det, at 22 hidtil uretfærdige omvender sig, er der da større grund til at glæde sig over, end over 26, der hele tiden har hørt til i de retfærdiges kreds.

Når man ser på venstres principudformning, ja, så er det i og for sig noget, vi fuldt ud kan tiltræde fra fremskridtspartiets side. Der er måske en enkelt sætning, som er mere uklar i sin formulering end de øvrige sætninger, nemlig det sidste punktum i forslagens 2. punkt: »Nuværende tjenestemænds rettigheder ændres derimod ikke«.

Selvfølgelig ændres de nuværende tjenestemænds rettigheder ikke, for de nuværende tjenestemænd har ikke nogen som helst rettigheder, ikke for en øres rettighed i forhold til nogen som helst foranstaltning, der foretages af dette folketing. Derfor er det en aldeles overflødig sætning.

Lige så vel som knallertimportører ikke har nogen som helst rettigheder til, at deres knallertler skal kunne køre med 40 km i timen, eller ejendomsindehavere har nogen som helst ret-